

Lovforslagets tekst
forkastedes med 110 stemmer mod 6.

Lovforslaget var dermed bortfaldet.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 11²⁰ med følgende dagsorden:

1) *Eventuelt: tredje behandling af:*

Forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om særlige ydelser til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om et særligt brændselstillæg til alders- og invaliderentemodtagere m. fl. [af Ragnhild Andersen m. fl.].

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om oprettelse af en statskole i Aalborg.

5) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger til forbedring af den værnepligtige ungdoms forhold [af Ingmar Wagner m. fl.].

Mødet hævet kl. 11¹⁰.

59. møde.

Fredag den 24. februar kl. 11²⁰.

Formanden: Folketingsmand Fuglsang har meddelt mig, at han ønsker til boligministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan ministeren oplyse om, hvornår Gladsaxe kommune kan forvente den

nødvendige byggetilladelse og materialebevilling for at kunne realisere det af den udarbejdede og af ministeriet godkendte projekt til opførelse af et sygehjem for kommunens rentemodtagere?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingsmand Gottschalck-Hansen har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren oplyse, om der foreligger planer om udbygning af postbetjeningen i det hastigt voksende København amt?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Den første sag på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

Man gik da til:

Tredie behandling af forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3148).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 111 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Derpå foretoges:

Første behandling af forslag til lov om særlige ydelser til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1685, fremsættelsen i tidenden sp. 3007).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om et særligt brændselstillæg til alders- og invaliderentemodtagere m. fl. [af Ragnhild Andersen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1471, fremsættelsen i tidenden sp. 2898).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Idet jeg henviser til det af den højtærede socialminister fremsatte forslag, skal jeg anbefale at stemme imod det af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. fremsatte lovforslag.

Bundvad: Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Kaj Andresen, kan ikke være tilstede, og jeg skal i hans sted sige lidt om de lovforslag, der nu er til behandling, først om regeringsforslaget.

I § 1, stk. 2, er omtalt den særlige ydelse, vi har haft gennem årene fra 1950—51 som erstatning for bortfald af rabatordningen. Den ordning, hvorefter der på et år kan udbetales 80 kr. til enlige og 160 kr. til ægtepar, har vi forlænget år efter år, og vi regner vel allesammen med, at dette tillæg ved overgangen til den endelige ordning med folkepension skal indgå i det grundbeløb, som vi skal basere den nye ordning på. Der er altså her tale om en forlængelse af den gældende ordning og en stabilisering af renten, og det vil jeg meget gerne anbefale.

Det andet spørgsmål, der er omtalt i forslaget, findes i § 1, stk. 1, og drejer sig om pr. 1. marts i år at yde et beløb på 40 kr. til ægtepar og enlige, der oppebærer rente. Et tilsvarende beløb skal samtidig komme kronisk syge, invalider og enlige mødre tilgode.

Dette tillæg vil jeg meget varmt anbefale. Det drejer sig om med et beskedent beløb at komme de økonomisk vanskeligt stillede til hjælp i en hård vinter. Vi har jo alle mærket, hvordan den langvarige, strenge vinter tærer på brændselsbeholdningerne, og jeg tror, alle er klar over, at dette ganske

særligt rammer dem, der er dårligst stillet. Man kan diskutere, om beløbet er stort nok, men jeg har forstået, at ministeren har stillet 12 mill. kr. til rådighed til ydelsen, og det vil blive til de 40 kr. pr. rentemodtager, der er tale om. Jeg synes, det er rigtigt, at vi hurtigst muligt får det gennemført, fordi adskillige små husholdninger sikkert i øjeblikket har vanskeligheder med at skaffe det nødvendige brændsel og penge dertil. Jeg anbefaler det altså meget varmt.

Jeg vil gerne, at vi ser på forslaget i et udvalg, for at vi kan sikre os, at de grupper, som vi tænker på, når vi taler om disse særlige ydelser, er med. Endelig vil jeg rejse det lille spørgsmål, om vi ikke i dette lovforslag — således som vi lige har gjort ved lovforslaget om brændselshjælpen til de arbejdsløse — skal indsætte en bestemmelse om, at loven træder i kraft straks uden hensyn til de normale spørrebestemmelser, der ellers findes, så at udbetalingen kan ske hurtigst muligt.

Jeg anbefaler regeringsforslaget til hurtig og velvillig behandling, og i denne anbefaling ligger samtidig, at jeg ikke kan tiltræde det af kommunisterne fremsatte lovforslag.

Søren Andersen: Det lovforslag, som regeringen har fremsat, indeholder for det første en gammel kending, nemlig den årlig tilbagevendende eengangsydelse til rentenydere, kronisk syge og enkelte kategorier af enligstillede mødre. Det er en erstatning for bortfald af visse rabatordninger for levnedsmidler, og hjælpen udgør 80 kr. for enlige og 160 kr. for ægtepar og udbetales med halvdelen henholdsvis den 1. juni og den 1. september 1956. Dernæst foreslås det, at der ekstraordinært udbetales 40 kr. i brændselstilskud til såvel enlige som ægtepar nu til 1. marts.

Det er en tilsvarende ydelse som den, der udbetales til de arbejdsløse, ganske vist efter andre retningslinier og med andre beløb, men grunden er den samme, nemlig den usædvanlig hårde vinter og de ekstraordinært høje brændselspriser. Vi har enstemmigt tiltrådt hjælpen til de arbejdsløse, og vi må erkende, at trangen hos de gamle er af samme omfang. Det vil sikkert også bringe glæde og opmuntring hos disse gamle medborgere at få denne lille hjælp.

[Søren Andersen.]

Jeg kan på mit partis vegne anbefale forslaget og må samtidig meddele, at jeg må anbefale, at man går imod det kommunistiske forslag.

Gertie Wandel: Jeg kan på mit partis vegne tilsige en hurtig og velvillig behandling af forslaget om denne særlige ydelse til alders- og invaliderentemodtagere. Lovforslaget er, som den foregående ærede ordfører sagde, for en del en gammel kending, men det indeholder i § 1, stk. 1, en ny bestemmelse, nemlig en særlig ydelse på 40 kr. til ægtepar og enlige rentemodtagere og visse kategorier af enlige mødre. Også dette kan jeg på mit partis vegne med glæde tilslutte mig. Der er ingen tvivl om, at denne hjælp virkelig er hårdt tiltrængt.

Jeg har så mange gange ved behandlingen af ekstraydelsen til alders- og invaliderentemodtagere udstødt et suk over selvpensionisternes skæbne, og jeg kan ikke lade være med at udtale min glæde over, at de mange ord, der er sagt om selvpensionisterne, har ført til, at der virkelig nu ved ligningsloven blev givet denne gruppe af medborgere et nedslag ved ansættelsen af den skattepligtige indkomst, således at der nu er taget hensyn også til denne gruppe. Desuden blev maksimalindkomsterne sat op, og der er givet en hel gruppe mennesker, der kommer til at nyde godt af det nedslag, som i hovedstadsområdet er 3 300 kr. for forsørgere. Hvis der så ved ansættelsen til formueskat for næste år gives en lempelse for disse personer, kan vi glæde os over endnu en lettelse for denne gruppe medborgere, som på mange punkter har været så hårdt ramt af forhold, vi ikke kan rette på.

Jeg kan tilføje, at mit parti ikke kan medvirke til det kommunistiske forslags gennemførelse.

Svend Jørgensen: Jeg skal på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag, i henhold til hvilket der skal gives en særlig hjælp til alders- og invaliderentemodtagere m. fl. til dækning af udgifter i anledning af den hårde vinter og de høje brændselspriser.

Vi kan altså tiltræde, at der snarest efter den 1. marts udbetales 40 kr. til de på-

gældende; beløbet er det samme for enlige og ægtepar. Tillige tiltræder vi, at den særlige hjælp, som har været ydet siden 1950—51, og hvis særlige baggrund er rabatordningernes bortfald, også i det kommende finansår udbetales med de sædvanlige beløb til de sædvanlige tider, altså med 40 kr. for enlige og 80 kr. for ægtepar, udbetalt henholdsvis den 1. juni og den 1. december 1956.

Jeg har dernæst en bemærkning om rent administrative forhold at tilføje. Jeg går ud fra, at de kommuner, som udbetaler de 40 kr. i brændselshjælp engang i marts måned 1956, også får refusion så hurtigt, at den kan opføres på kommuneregnskaberne for 1955—56. I modsat fald kan det ikke undgås, at kommunerne må vente 1½ år med at få deres penge.

Jeg skal sluttelig tilføje, at vi som følge af, hvad jeg her har sagt, ikke kan medvirke til gennemførelse af det kommunistiske lovforslag.

Ragnhild Andersen: Det erkendes nu fra alle sider, at rentemodtagerne er i en nødsituation, der er værre end tidligere. Regeringsforslaget, som går ud på udover de sædvanlige ydelser på 2 gange 80 kr. og 2 gange 40 kr. årlig at give 40 kr. ekstra i brændselshjælp, er udtryk for, at man erkender, at rentemodtagerne ikke kan klare deres brændselsudgifter.

Harve regeringen og folketingsflertallet i tide lagt øre til kommunisternes fornuftige synspunkter og det forslag til folkepension, som vi fremsatte her for snart et år siden, ville alders- og invaliderentemodtagerne ikke have været i en sådan nødsituation; det samme gælder de selvpensionister, som det ærede medlem fru Gertie Wandel talte om; også deres situation ville have været en anden, hvis man havde gennemført folkepensionen. De ældre havde da haft det økonomisk bedre, og de havde kunnet se frem til en virkelig forbedring den 1. april. Men kommunisternes fornuftige anvisning blev pure afvist med en henvisning til den siddende folkeforsikringskommission. I taler og smukke ord gav man løfter og tegnede lyse udsigter for de ældre, for hvem fremtiden dog er så usikker i forvejen, netop fordi de er ældre mennesker; men man afviste at gennemføre folkepensionen.

[Ragnhild Andersen.]

Havde man så i hvert fald gennemført kommunisternes lovforslag i efteråret om en ekstra hjælp på 150 kr. til ægtepar og 100 kr. til enligstillede udover, det der sædvanemæssigt er givet i de senere år, ville noget være blevet rettet og situationen have været bedre. Der var sandelig begrundelse nok for at vise denne ekstra imødekommehed overfor alders- og invaliderentemodtagerne, for allerede fra august-september måned har vi oplevet en bølge af prisstigninger på mad, brændsel og tøj. Tjenestemænd og arbejdere fik to dyrtidsportioner; for tjenestemændenes vedkommende betød det 20 kr. mere om måneden og for lønarbejderne 10 øre mere i timen. Rentemodtagerne fik for det store flertals vedkommende 2 kr. mere om måneden til de enligstillede, medens ægtepar fik 3 kr. Det var klart, at rentemodtagerne ville komme i en nødsituation. Det var sandelig ikke for meget, tjenestemændene fik, men rentemodtagernes dækning var — hvad der vil være klart for enhver, da de kun fik een portion dyrtidstillæg, hvor andre fik to — ganske utilstrækkelig. En sådan karrighed overfor rentemodtagerne skulle jo bringe dem i ekstraordinære økonomiske vanskeligheder i vinter; det var åbenbart.

Disse vanskeligheder er blevet øget ganske betydeligt i denne vinter, fordi priserne på livsfornødenheder er blevet ved med at stige; brændslet er jo steget ganske voldsomt, samtidig med at den hårde vinter er sat ind, som forlængst har gjort kål på de 18 hl koks, vore aldersrentemodtagere i henhold til folkeforsikringsloven får i en fyringssæson.

Da mit parti derfor den 16. februar fremsatte et lovforslag, hvorefter der skulle ydes et særligt brændselstillæg på 7 hl koks til ældre, der selv skal opvarme deres lejlighed, og til enlige mødre med så ringe økonomiske vilkår, at de får børnepengene udlagt af det offentlige, eller med tilsvarende indtægter som dem, der får det, var det, som det også blev sagt ved fremsættelsen, ment som en nødhjælp til de dårligst stillede, og det kunne kun blive en beskednen nødhjælp til de allerdårligst stillede; de rentemodtagere, som bor i aldersrenteboliger, og som også lider under prisstigningerne, var ikke engang medtaget, men kun de, der selv skal sørge for brændsel til deres kakkelovne. Det

mindste, man kunne give, måtte derfor være 7 hl koks, og jeg er meget utilfreds med, at regeringen, når den endelig besinder sig og indser, at kommunisterne har ret i, at rentemodtagerne ikke kan klare sig vinteren igennem, ikke vil gå så langt som til at gennemføre denne beskedne hjælp på 7 hl brændsel. Det er meget nedslående, at den ydelse, vi har foreslået, skal mere end halveres, idet regeringen kun foreslår en særlig ydelse på 40 kr. til ægtepar og enlige. Regeringen kunne dog, når den nu erkender, hvor vanskelige forholdene er, og indser, at kommunisterne har haft ret, have foreslået noget mere og så have taget kampen med de andre partier i tinget om, hvorvidt det var muligt at få gennemført den beskedne ydelse på 7 hl koks, som vi har stillet forslag om.

Det er for karrigt, hvad regeringen foreslår, når man tager i betragtning, at den folkepension, som regeringen og partierne til stadighed snakker om, jo ikke kan tænkes gennemført med økonomisk virkning for rentemodtagerne før engang i året 1957. Fra tid til anden står der smukke artikler i aviserne om, at man vil have folkepensionen gennemført i denne vinter, og det er naturligvis med glæde, jeg ser, at der er nogen, der mener, at beslutningen om denne folkepension bør træffes i vinter. Men i sandhedens interesse burde man, hver gang der skrives sådan noget, tilføje, at der ikke heraf vil fremkomme økonomiske virkninger for rentemodtagerne før engang hen i året 1957, hvis de to partiers — regeringspartiets og det radikale venstres — forslag gennemføres i den skikkelse, hvori det er fremsat.

Det ville forresten være rart, nu da vi taler om de ældres situation, at få lidt at vide om, hvordan det går med forhandlingerne om folkepensionen, om vi kan regne med, at folkepensionsforslaget bliver gennemført i denne vinter, eller om det kun er snak i aviserne. Jeg synes, rentemodtagerne har ret til at få lidt at vide om, hvordan dette forholder sig.

Hvad angår det foreliggende, af regeringen fremsatte lovforslag, vil jeg opfordre partierne og ikke mindst regeringen til mellem første og anden behandling at forbedre denne nødhjælp, som jo også efter regeringens forslag kun skal omfatte dem,

[Ragnhild Andersen.]

der selv skal fyre, og ikke f. eks. dem, der bor i aldersrenteboliger og lignende hjem, og som vel også havde ventet en skilling; det omfatter kun de allermest trængende. Forslaget bør forbedres, så der ydes mindst 7 hl koks, og iøvrigt bør hjælpen efter min og mit partis mening i lovforslaget fastsættes som en hektoliterhjælp, og hvorfor? Fordi der er mere sikkerhed for rentemodtagerne i en bestemmelse om ydelse af 7 hl koks — eller måske nogle kunne tænke sig mere — end i en bestemmelse om et fast pengebeløb, idet brændselspriserne jo stadig stiger — og det sker endogså, at brændselshandlere benytter sig af omstændighederne til at skruer brændselspriserne yderligere op. Desuden ved man ikke i dag, hvad man om fjorten dage eller tre uger kan få af brændsel for et bestemt beløb.

I København har rentemodtagerne — og der lever et meget stort antal rentemodtagere i hovedstaden — yderligere i dette forår oplevet en betydelig forringelse af deres kår. Jeg har fået breve fra rentemodtagere, som med bekymring har spurgt, hvordan det dog kan være, at de enlige, som dog i fjor fik 90 kr. ekstra i februar, i år kun har fået 60 kr., medens ægteparrene, som i fjor fik 145 kr., kun har fået 90 kr. ekstra i år. Det drejer sig om den hjælp, der ydes af rådighedsbeløbet i den store københavnske kommune; den er skåret ned fra 145 kr. til 90 kr. for ægtepar og fra 90 til 60 kr. for enligt stillede. Jeg kender vel den begrundelse herfor, som angives af Københavns kommune. Grunden er, at man har indført en hjemmehjælpsordning, der koster 1 mill. kr., og disse penge tager man uden videre af rådighedsbeløbet. Hvor god og fornuftig en sådan ordning med hjemmehjælp til de ældre end er — og jeg kan sige, at den kommunistiske gruppe i borgerrepræsentationen har stemt for den — finder kommunisterne det forkasteligt, at man tager pengene hertil af rådighedsbeløbet, som man sædvanemæssigt i de senere år har uddelt som hjælp til de dårligst stillede rentemodtagere. Den kommunistiske gruppe i borgerrepræsentationen har da også stemt imod, at pengene blev taget af rådighedsbeløbet, og har foreslået en særlig bevilling på 1 mill. kr. til dette formål. Men tilbage bliver så den triste

situation, at de københavnske rentemodtagere har 55 kr. mindre at disponere over for ægteparrenes vedkommende og 30 kr. mindre for de enligt stillede.

Alt taget i betragtning er vort forslag om 7 hl koks til rentemodtagere, kronisk syge og særlig vanskeligt stillede enlige mødre ikke en smule for meget. Ingen i denne sal, og slet ikke regeringen, kan være bekendt at afvise et så beskedent forslag. Vore ældre fryser, alle ved det, deres 18 hl koks er opbrugt, alle ved det, deres madrationer er i forvejen så beskedne, at de, der ikke har børn eller familie til at hjælpe sig, ikke tåler at belastes med udgifter til brændsel. 3 hl mere kan ikke dække de ældres fyringssæson, der naturligt må være længere end yngre menneskers, fordi de har et større varmebehov og befinder sig mere indendørs end udendørs. For de 40 kr., regeringen foreslår anvendt til brændselstilæg, kan der i dag knap købes 3 hl brændsel.

Nu har regeringen besindet sig og imødekommet kommunisternes forslag om at give en form for ekstrahjælp. Regeringen har oven i købet gjort det hurtigt, det må siges. Vi anmeldte vort forslag den 10. februar, det blev fremsat her i tinget den 16. Alle-rede den 22. februar lå regeringens forslag på bordet, og allerede i dag, den 24., behandler vi forslaget. Det er anerkendelse værdt, at der kan komme lidt fart over tingene, når man omsider indser, at kommunisterne har ret. Jeg vil dog gerne appellere til regeringen og til alle folketingets partier om at besinde sig endnu en gang: giv rentemodtagerne en brændselshjælp, der kan mærkes, og som kan sikre dem imod kulden. De har taget deres tårn, da de var arbejdsdygtige, derfor fortjener de også at få en brændselshjælp, der virkelig kan hjælpe dem igennem denne vinters vanskeligheder. Det er mig temmelig svært at forstå, når ordføreren for regeringspartiet, det ærede medlem hr. Bundvad, siger, at man kun har et par millioner ekstra til rådighed til de ældre.

Det er dog almindelig bekendt, at militærudgifterne for det kommende år skal stige med 30—35 mill. kr. Var det så for meget forlangt, at regeringen skaffede det ekstra par millioner, der skal til for at give vore ældre i hvert fald 7 hl brændsel? Jeg

[**Ragnhild Andersen.**]

finder det for dårligt at komme med et forslag, som ikke engang kan give 3 hl brændsel. Jeg opfordrer til, at partierne lader forslaget gå i udvalg og så mellem første og anden behandling undersøger mulighederne for at give rentemodtagerne den nødvendige hjælp, der ligger i at sikre dem i hvert tilfælde 7 hl brændsel til dækning af fyringssæsonen i denne hårde og kolde vinter, vi oplever.

Søren Olesen: Jeg kan anbefale det af socialministeren fremsatte forslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne på socialministerens vegne takke samtlige ærede ordførere for tilslutningen til forslaget. Min tak gælder også det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, for selvom jeg forstod, at det ærede medlem var meget utilfreds med forslagets indhold, anså det for karrikt, forstår jeg det ærede medlem derhen, at hun, når det kommer til stykket, vil anbefale sin gruppe at stemme for forslaget.

Jeg vil forbeholde mig til anden behandling at stille et ændringsforslag gående ud på, at loven træder i kraft straks, og jeg har forstået på det ærede medlem hr. Bundvad, at han, når jeg bebuder et sådant forslag, for sit vedkommende frafalder ønsket om, at lovforslaget gøres til genstand for behandling i et udvalg.

Må jeg lige gøre den bemærkning til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, at det ikke er rigtigt, at der her kun er tale om en udgift på et par millioner. § 1, stk. 1, medfører udgifter, som vi kan anslå til 12 mill. kr., og de øvrige bestemmelser medfører udgifter, som kan anslås til 30 mill. kr.

Jeg takker for tilslutningen til forslaget fra alle sider.

Ragnhild Andersen: Den højtærede justitsminister gjorde den bemærkning, at mit parti jo nok ville stemme for lovforslaget, når det kom til den endelige afstemning, og det er jo sikkert som noget, at kommunisterne vil stemme for en hvilken som helst forbedring af rentemodtagernes kår, lille eller stor. Det har vi altid gjort. Men jeg havde været mere glad, hvis justitsministe-

ren havde givet udtryk for, at han ikke alene forstod vort forslag om mere hjælp til rentemodtagere med 7 hl koks, men at han også var villig til at undersøge mulighederne for sammen med de andre partier at få hævet den beskedne hjælp, der ligger i regeringens lovforslag, således at hjælpen dog kunne blive noget bedre end det, der er foreslået her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordene var:

Første behandling af forslag til lov om oprettelse af en statsskole i Aalborg.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1621, fremsættelsen i tidenden sp. 3008).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Kristensen (Aalborg): Der har i adskillige år i Nordjylland med længsel været set hen til den dag, da planerne om opførelsen af en ny statsskole i Aalborg ville træde ind i den afgørende fase. Det sker nu, idet jeg ikke kan tænke mig muligheden af, at der her i salen findes noget medlem, der vil modsætte sig, at det fremsatte forslag ophøjes til lov — i alle tilfælde ikke, når man gør sig bekendt med de forhold, der i dag bydes den nordjyske ungdom, som søger gymnasieundervisning i Aalborg.

Jeg ved mig derfor i nøje overensstemmelse med den nordjyske befolkning, når jeg takker den højtærede undervisningsminister for lovforslagets fremsættelse.

Det er over en halv snes år siden, at ønsket om et nyt gymnasium i Aalborg første gang blev rejst offentligt, og som det fremgår af den skrivelse, der af Aalborg Katedralskoles daværende rektor den 3. oktober 1945 blev sendt til undervisningsministeriet, og som findes optrykt som bilag til det nu fremsatte lovforslag, var situationen allerede på daværende tidspunkt yderst alvorlig. Og var gymnasieforholdene alvorlige i 1945, er de i dag nærmest at betegne som uforsvarlige.